

Especiall when the October wind
With frosty fingers punishes my hair,
Caught by the crabbing sun I walk on fire
And cast a shadow crab upon the land,
By the sea's side, hearing the noise of birds,
Hearing the raven cough in winter sticks,
My busy heart who shudders as she talks
Sheds the syllabic blood and drains her words.
Shut, too, in a tower of words, I mark
On the horizon walking like the trees
The wordy shapes of women, and the rows
Of the star-gestured children in the park.
Some let me make you of the vowelled beeches,
Some of the oaken voices, from the roots
Of many a thorny shire tell you notes,
Some let me make you of the water's speeches.
Behind a post of ferns the wagging clock
Tells me the hour's word, the neural meaning
Flies on the shafted disk, declaims the morning
And tells the windy weather in the cock.
Some let me make you of the meadow's signs;
The signal grass that tells me all I know
Breaks with the wormy winter through the eye.
Some let me tell you of the raven's sins.
Especiall when the October wind
(Some let me make you of autumnal spells,
The spider-tongued, and the loud hill of Wales)
With fists of turnips punishes the land,
Some let me make of you the heartless words.
The heart is drained that, spelling in the scurry
Of chemic blood, warned of the coming fury.
By the sea's side hear the dark-vowelled birds.

[Dylan Thomas](#)

SOBRETOT QUAN L'OREIG DE L'OCTUBRE

(Versió d'Isidre Martínez i Marzo)

Sobretot quan l'oreig de l'octubre
amb dits glaçats em malmena els cabells,
après pel sol mesquí, vaig sobre foc
i projecto l'ombra d'un cranc per terra.

Voramar sento l'enrenou dels ocells,
l'estossec del corb de la llenya d'hivern.

El cor atrafegat se m'esgarrifa quan ella parla
i escampa la sang de les síl·labes exhaurint els seus mots.

També, reclòs en una torre de paraules, assenyalo
damunt l'horitzó, caminant com els arbres,
les prolixes figures de les dones, i al parc
la rotllana dels infants amb capteny sideral.

A vegades us trobo en la fageda declarada,
a vegades en la veu del roure, dient-vos les notes
des d'arrels de tants comtats espinosos,
a vegades us trobo en l'idioma de l'aigua.

Darrere d'un test de falgueres, el rellotge em recita
bellugadís el nom de l'hora, aquest sentit dels nervis
planejant damunt les manetes del disc i pronunciant el matí,
anunciant-me temps ventós amb el gall.

A vegades us trobo en els senyals de la prada,
el mèrit de l'herba que m'informa què és el que sé
es trenca amb l'hivern corcat als ulls.

A vegades us conto els pecats del corb.

Sobretot quan l'oreig de l'octubre
(a vegades us trobo en l'escriptura de la tardor,
la del llenguatge de l'aranya, ferm serrat de Gal·les)
amb punyades de fruits malmet alguns camps,
a vegades us trobo en les paraules cruels.

El cor així s'extenua: les lletres, per una correntia
de sang d'artifici, ja advertida de la fúria vinent.

Voramar sento les aus de vocals obscures.